DORIAN RADU

PACIENȚII LUI DUMNEZEU

Anatomia unei treziri printre maeștri de weekend și miracole carpatice

Dorian Radu

PACIENȚII LUI DUMNEZEU

Anatomia unei treziri printre maeștri de weekend și miracole carpatice

Gruiu, 2026

Coordonare editorială: Claudia-Gabriela Popa

Redactare și corectură: Emmanuel Ioan Popa

Tehnoredactare și DTP: Christiana Popovici

Copertă și concept grafic: Dorian Radu

Notă privind realizarea ediției:

În procesul de documentare, revizie editorială și realizare a ilustrațiilor au fost utilizate instrumente de inteligență artificială, sub coordonarea autorului.

© 2026 Dorian Radu. Toate drepturile rezervate.

Ediție electronică în limba română

ISBN: [de completat după atribuire]

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau distribuită fără acordul scris al autorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

Notă a autorului. Cazurile descrise sunt reale în esența lor, dar împrejurările au fost modificate astfel încât persoanele implicate să nu poată fi recunoscute, iar clienții și cursanții nu sunt numiți. Relatările și dialogurile sunt reconstituite din memorie și, acolo unde a fost posibil, verificate cu cei implicați. Cartea descrie ce am crezut și ce am făcut eu și nu înlocuiește sfatul unui medic. Dacă te recunoști în povestea de la început sau dacă ai simptome de depresie ori de anxietate, vorbește cu un medic sau cu un psiholog.

Claudiei,

martora vocală a experimentelor mele culinare, spirituale și existențiale.

Cuprins

Introducere

Capitolul 1 — Autopsia unui miracol

Capitolul 2 — Monopolul mântuirii

Capitolul 3 — Pizzo-ul metafizic

Capitolul 4 — Sârme, spioni și procente

Capitolul 5 — Marea reciclare

Capitolul 6 — Legea atracției

Capitolul 7 — Constelațiile familiale

Capitolul 8 — Păcatul înfrățirii

Capitolul 9 — Reiki la comandă. Revelația supremă, cu actualizare automată

Capitolul 10 — Scara și supermarketul

Capitolul 11 — Urgențe în Univers

Capitolul 12 — Sindromul Mântuitorului

Capitolul 13 — Ieșirea

Încheiere

Epilog

Glosar

Bibliografie și surse documentare

Introducere

Aproape toți cei din cercul apropiat care au citit această carte mi-au pus aceeași întrebare, cât se poate de legitimă: „De ce acum? De ce te întorci, după mai bine de zece ani, la episodul acela? Credeam că pentru tine e istorie."

Dacă mi-aș fi urmat impulsul de moment, aș fi început să scriu la puțin timp după ce ieșisem din acea paradigmă. Dar eram prea supărat pe mine și prea dezamăgit de experiență. În locul unei analize lucide și documentate, ar fi ieșit un text din care frustrarea s-ar fi revărsat de la prima pagină.

Așa că am preferat să las timpul să curgă. Să-mi dau răgaz să procesez, să asimilez, să diger și, mai ales, să mă împac cu mine însumi. Împăcarea cu sine înseamnă să poți recunoaște o greșeală fără să o transformi într-o condamnare. Îți asumi ce ai făcut, îndrepți ce se mai poate îndrepta și mergi mai departe. Când încetezi să fii propriul procuror și judecător, se poate liniști și o parte din iadul personal. Nu mai trebuie să te achiți în fiecare zi pentru aceeași faptă. Abia atunci am putut începe să scriu.

Pe la douăzeci de ani am început să citesc *Istoria credințelor și ideilor religioase* a lui Mircea Eliade. În România comunistă, accesul la asemenea lecturi putea fi dificil. Îmi amintesc că simplul împrumut al cărții, pe sub mână, putea costa o sumă pe care astăzi aș estima-o la echivalentul a două sute de euro.

Nu mă interesa să ader la o religie. Mă atrăgea misterul, dar mai ales voiam să înțeleg felul în care oamenii, în diferite epoci și culturi, au încercat să-l explice.

Ceea ce m-a impresionat la Eliade, și apreciez și astăzi, a fost perspectiva lui descriptivă. Nu simțeam că autorul încerca să mă câștige de partea unei credințe. Îmi prezenta o lume întreagă de credințe și mă lăsa să gândesc singur.

Și tot pe la douăzeci de ani adoptasem deja stilul hippie. Nu era doar o chestiune de muzică sau de aparență, deși pop-rockul și mai ales rockul au rămas muzica mea până astăzi. Era, mai ales, o formă de nonconformism. Nu mă împăcam prea bine cu autoritatea impusă, cu structurile rigide și cu ideea că trebuie să mă supun cuiva doar pentru că ocupă o anumită poziție. Nu am fost omul potrivit pentru structurile rigide sau militare, iar în viața profesională am avut adesea reputația unui rebel. Soția mea, Claudia, este una dintre puținele excepții. A doua a fost Siemens.

Mult mai târziu, când am intrat în lumea Reiki, căutam în fond același lucru: libertatea de a explora ceva necunoscut fără să mi se ceară supunerea față de o doctrină.

Nu m-a atras Reiki pentru că făcea parte din cultura New Age. De fapt, nici nu știam că acolo intrasem. New Age nu mă interesase ca mișcare culturală și nu mă identificasem cu ea.

Abia spre finalul acelei experiențe am înțeles că mă aflam într-o lume care își construise propriile dogme, ierarhii și autorități spirituale.

Adică tocmai genul de structuri de care încercasem mereu să mă feresc. Și atunci am înțeles ironia: intrasem în această lume căutând libertatea și descoperisem, în cele din urmă, încă un sistem care îmi cerea să mă supun.

Titlul acestei cărți are nevoie de o explicație, pe care o voi da abia la sfârșit. Până atunci, merită să urmăriți schema care revine, sub zeci de forme, în fiecare capitol: cineva îți spune ce anume nu este în regulă cu tine, iar apoi tot el îți oferă remediul, contra cost. Nu mă interesează doar dacă energiile există sau nu. Mă interesează cum este construit circuitul acesta și cum se iese din el.

Pe parcurs voi pune de fiecare dată aceleași trei întrebări. Mi-aș fi dorit să mi le pun eu mult mai devreme.

Prima: ce ar trebui să se întâmple ca să accept că m-am înșelat? Dacă răspunsul este „nimic", explicația nu mai descrie realitatea, ci o ocolește.

A doua: pot verifica afirmația fără omul care mi-a făcut-o? Dacă nu, dependența de intermediar nu este un accident, ci parte din construcție.

A treia: ce dovadă independentă există că fenomenul invocat există și produce efectul promis? Sinceritatea, intensitatea unei trăiri, vechimea unei tradiții sau o diplomă nu sunt dovezi.

Dar cum am ajuns să-mi pun aceste întrebări? Totul a început cu un sfârșit.

Septembrie 2006: în aeroportul din München, pe toate ecranele, se anunța știrea zilei: BenQ Siemens intră în faliment. Eu eram în drum spre petrecere.

Făceam parte din echipa de top management a unei mari companii multinaționale europene din industria telefoniei mobile. Divizia noastră avusese câțiva ani de succes și scrisese istorie într-o industrie în care ne număram printre cei patru mari producători.

Eram directorul de vânzări pentru România. În perioada Siemens Mobile, împreună cu echipa mea, am crescut în România numărul de telefoane vândute cu 500%. Din câte îmi amintesc, în 2003 am avut cea mai mare creștere din Europa. În același an, România a câștigat și un concurs paneuropean intern de stimulare a vânzărilor.

Numai că începuse să se simtă puterea de inovație a companiilor sud-coreene, iar mărcile consacrate pierdeau cotă de piață. În acest context, divizia de telefoane mobile Siemens fusese preluată de producătorul taiwanez BenQ, iar noile terminale au ajuns pe piață sub marca BenQ-Siemens.

Un an mai târziu, compania organizase un eveniment exclusivist în Palma de Mallorca, ca să sărbătorească asocierea între Siemens și BenQ. Au fost invitate echipele de top management ale operatorilor de telefonie mobilă din Europa.

Aveam escală la München. Acolo am aflat ce se întâmplase, de pe ecranele aeroportului. Am primit confirmarea că, în privința evenimentului, nu se schimba nimic. Am plecat mai departe, iar evenimentul s-a ținut.

Noi eram complet dezorientați. Clienții, în plină confuzie. Pentru ei, întrebarea urgentă era ce urma să se întâmple cu miile de telefoane deja vândute și aflate în garanție. Cine mai răspundea pentru ele? Pentru noi, întrebarea era ce urma să se întâmple cu propriul viitor.

Cu cât urci mai sus, cu atât te lovești mai tare când cazi. Iar căderea venea înaintea crizei din 2008 și a restructurărilor care aveau să schimbe piața muncii.

După ce s-a încheiat procedura legală de închidere a filialei din România, au urmat alte două joburi, tot în multinaționale, tot în poziții de top. Niciuna dintre companii nu avea însă anvergura celei din care plecasem.

Nivelul de profesionalism din Siemens rămâne, pentru mine, cel mai ridicat pe care l-am întâlnit în toate organizațiile în care am lucrat, înainte sau după. Financiar nu pierdusem nimic. În unele privințe chiar câștigasem. Dar diferența dintre mediile de lucru a început să se facă simțită și, treptat, să-mi scadă motivația.

Mi se cerea să implementez modele din Siemens în organizații cu altă mentalitate, cu bugete care nu susțineau ambițiile și cu echipe insuficient de pregătite pentru ceea ce li se cerea. Așteptările erau mari, mijloacele nu prea.

Au venit frustrările, demotivarea și dorința de a începe ceva pe cont propriu. În aceeași perioadă a venit și depresia. La început, schimbarea nu era atât de vizibilă. Treptat, semnele au devenit evidente chiar și pentru mine. Până când, într-o zi, Claudia a luat taurul de coarne și m-a trimis să caut un psiholog.

Căutam pe cineva cu referințe, într-o piață aflată încă la început. Numai că lucrurile aveau să ia o direcție cu totul neașteptată. Și de aici a început dansul ploii.

Capitolul 1 — Autopsia unui miracol

În urmă cu aproape douăzeci de ani, am jucat într-un film real. Unul dintre acelea în care viața bate filmul. Într-un timp foarte scurt, din director într-o corporație, ajunsesem inițiat în ceea ce îmi era prezentat drept marile secrete ale existenței, vindecător și, foarte repede, maestru.

În perioada aceea căutam ajutor. Intenția mea inițială era una cât se poate de banală: să găsesc un psiholog. O prietenă mi-a spus însă că există „ceva mai bun, mai puternic" și m-a dus la un maestru Reiki. Intru în cabinet și, evident, decorul mă impresionează. Miros de bețișoare indiene, lumină discretă, Kitaro în fundal, atmosfera aceea care îți spune din prima că ai intrat într-un loc diferit. Mă așez. Prima propoziție pe care mi-o adresează este: „În sfârșit ai ajuns la mine. Știam că vii." Fac ochii mari. Se uită la mine și continuă: „Știu că nu înțelegi. Spune-mi ce s-a întâmplat."

Îi spun, în câteva cuvinte, prin ce trecusem și că eram conștient că mă aflam într-o stare depresivă și că aveam nevoie de terapie. Răspunsul lui avea să-mi schimbe pentru ani întregi felul în care îmi înțelegeam viața. Mi-a spus, în esență: „Bun. Ca să nu te țin în suspans inutil, motivul pe care îl invoci tu nu are nicio legătură cu depresia despre care crezi că s-a instalat." Apoi mi-a explicat că ceea ce mi se întâmpla li se întâmpla multor oameni în perioada aceea, și anume că oamenii începuseră să se trezească, dar aveau nevoie de ajutor ca să afle cine sunt cu adevărat.

Cu un aer grav, a ridicat o ansă de pe birou. A făcut câteva măsurători, a lăsat-o jos și s-a uitat lung la mine. „Exact ce am intuit." Mi-a spus că sunt un „spirit bătrân", aproape la fel de bătrân ca planeta aceasta „necivilizată" pe care veniseră mulți dintre noi „ca să aducem cunoașterea". Apoi: „Sunt onorat să te cunosc."

Vibrația Pământului începuse, în sfârșit, să crească, mi-a explicat, iar odată cu ea creștea și vibrația corpurilor noastre. Începusem să ne amintim cine suntem cu adevărat, iar tulburarea pe care o simțeam era, în această poveste, o consecință firească a trezirii, manifestată și prin depresie. Și apoi a venit propoziția care a mutat totul: „Uită de evenimentul prin care ai trecut. Ai o mare misiune pe Pământ și a venit timpul să o duci la capăt."

Gândiți-vă ce se întâmplase în câteva minute. Eu venisem să caut ajutor pentru o problemă pe care o înțelegeam ca fiind psihologică și primeam o explicație cosmică despre identitatea mea. În câteva minute, problema mea trecuse de la depresie la cosmologie. Nu mai eram pur și simplu un om care avea o problemă și avea nevoie de ajutor. Eram un spirit bătrân care începea să se trezească și avea o misiune.

A urmat prezentarea Reiki și, odată cu ea, explicația despre cum trebuia să-mi îndeplinesc această misiune. În primul rând trebuia să mă inițiez. Apoi trebuia să-i ajut să se vindece și ulterior să-i învăț și pe alții. Să-i ajut, la rândul meu, să se Trezească.

Venisem să caut terapie. Mi se oferea o misiune planetară. Și așa am intrat în sistem. Nu am intrat doar pentru că mă atrăgea misterul și nici pentru că visam să devin maestru sau vindecător. Am intrat pentru că aveam o problemă reală și căutam o soluție.

Și cred că asta este important, pentru că mulți oameni ajung în asemenea lumi exact așa: nu printr-o pasiune pentru mister, ci într-un moment în care suferința, frica, boala, pierderea sau pur și simplu dezorientarea îi fac mult mai receptivi la promisiunea unui răspuns. Când viața se rupe într-un loc important, explicația care îți spune că nimic nu este întâmplător și că există cineva care înțelege mecanismul ascuns poate fi extraordinar de seducătoare.

În cazul meu, povestea a prins. Am început să cred în energia care trece prin palme, am făcut inițieri, am ținut cursuri, am folosit simboluri, cristale și anse și am văzut oameni plecând de la ședințe profund emoționați.

Am intrat într-o lume despre care până atunci auzisem mai degrabă din cărți și documentare. Avea aerul unei societăți inițiatice: grade, ritualuri, genealogii, cunoaștere rezervată celor care trecuseră prin anumite etape și lucruri despre care ni se spunea că nu trebuie explicate celor neinițiați. O lume aflată undeva la granița ocultismului modern, dar care se prezenta ca fiind liberă de dogmele religiilor tradiționale.

Numai că era o libertate foarte interesantă. Religia era respinsă ca instituție, dar simbolurile ei erau peste tot. În aceeași lume puteai întâlni îngeri și arhangheli creștini, concepte budiste și hinduse, maeștri tibetani, chakre, karmă, șamani, simboluri Reiki și tot felul de prezențe spirituale.

Dumnezeu nu dispăruse, doar își schimbase numele. În funcție de sistem, putea deveni Energia Universală, Conștiința Cosmică, Sursa sau pur și simplu Universul. Nici Iisus nu dispăruse. În anumite curente New Age și în învățăturile despre așa-numiții Maeștri Ascensionați, Iisus nu mai era prezentat în primul rând ca figura centrală a creștinismului, ci ca un mare maestru spiritual, unul dintre mai multe personaje aflate pe trepte foarte înalte ale unei ierarhii cosmice. În unele dintre aceste sisteme apare chiar sub un alt nume: Sananda.

Spiritul despre care se spune că s-ar fi întrupat acum aproximativ două mii de ani ca Iisus din Nazaret — Yeshua — este descris aici ca o prezență de o vibrație extrem de înaltă, implicată în evoluția spirituală a planetei și în ceea ce aceste curente numesc „trezirea în conștiință a omenirii”.

Ții minte expresia asta: „trezire în conștiință”. O vom mai întâlni. Și nu întotdeauna acolo unde ne-am aștepta.

În unele curente New Age, chiar și Duhul Sfânt poate fi reinterpretat în termenii unei Energii Universale sau ai unei forțe vitale. Diferența este importantă. În teologia creștină, Duhul Sfânt este o prezență divină personală, care acționează conform propriei voințe.

În reinterpretările energetice, accentul se mută spre o forță subtilă, impersonală sau semi-impersonală, care poate fi accesată, canalizată și direcționată prin anumite tehnici. Cu alte cuvinte, sacrul devine într-un fel… utilizabil.

Și arhanghelii sunt foarte populari în asemenea medii. Mihail, Gabriel sau Rafael nu mai apar neapărat doar ca prezențe spirituale ale tradiției creștine, ci pot deveni ghizi, protectori sau chiar forme de energie pe care omul le invocă direct prin meditație, channeling sau diverse practici terapeutice.

La un seminar, un maestru Reiki ne explica foarte serios că arhanghelii pot fi solicitați pentru tot felul de activități practice. Ne-a dat și un exemplu personal.

Locuia la bloc și avea probleme cu parcarea. Așa că începuse să-l invoce pe Arhanghelul Gabriel, rugându-l să-i păstreze liber locul până se întorcea acasă. Și, spunea el, de când proceda astfel, seara găsea locul de parcare liber.

Nu știu dacă Gabriel avea program de opt ore, dacă lucra în ture sau dacă primea spor pentru orele de vârf. Dar imaginea unui arhanghel însărcinat să păzească un dreptunghi de asfalt mi-a rămas în minte. Între timp, omul a renunțat la Reiki. Nu știu cine se ocupă acum de parcare.

Dincolo de partea comică, întâmplarea spune ceva despre felul în care am ajuns să privim divinitatea. Nu ne mai mulțumeam să credem într-o putere superioară. Începuserăm să-i distribuim sarcini, să-i stabilim responsabilități și să-i evaluăm eficiența după rezultatele obținute.

Nu mai încercam doar să înțelegem voința divină. Am început să-i facem programul de lucru.

Iar pe măsură ce intri mai adânc în aceste sisteme, universul începe să capete o adevărată organigramă. Apar așa-numiții Maeștri Ascensionați: personaje provenite din tradiții religioase diferite, din ezoterism sau din mitologii reinterpretate — Saint Germain, El Morya, Serapis Bey, Quan Yin, Melchior și mulți alții.

Precum pe pământ, așa și în cer: ierarhii peste tot. În anumite tradiții ezoterice, aceștia sunt grupați într-o ierarhie cunoscută sub numele de Marea Frăție Albă. Exemplele pot continua mult. Dar dacă le-aș lua pe toate la rând, v-aș încărca memoria înainte să apucăm să începem povestea.

Inițierea — de la șaman la maestrul de weekend

Înainte să mergem mai departe, trebuie să explic ce este, de fapt, o inițiere. Voi folosi foarte des acest cuvânt.

Inițierea nu a fost inventată de Reiki și nici de New Age. Este un ritual străvechi, întâlnit sub forme diferite în numeroase culturi. În esență, printr-o inițiere, un om trece de la un statut la

altul, primește un rol nou sau este admis într-un grup care păstrează anumite cunoștințe și practici.

Să începem cu șamanismul, una dintre cele mai vechi forme cunoscute de practică religioasă și vindecare rituală. Mircea Eliade, în *Șamanismul și tehnicile arhaice ale extazului*, descrie felul în care viitorul șaman era chemat, ales sau pregătit pentru acest rol. În anumite tradiții, trecea prin încercări dificile, perioade de izolare, experiențe extatice și instruire alături de un șaman experimentat. Abia după această pregătire putea fi recunoscut de comunitate ca șaman, un om căruia i se atribuiau capacitatea de a comunica cu spiritele și rolul de vindecător.

Fenomenul inițierii a traversat mileniile și a apărut, sub forme diferite, în tradiții religioase, ordine militare, confrerii și societăți inițiatice. Îl întâlnim în ordine cavalerești, în francmasonerie și în numeroase comunități care aveau propriile ceremonii de primire și reguli de apartenență. Nu toate aceste ritualuri aveau aceeași origine sau semnificație, dar păstrau o idee comună: după ceremonie, omul dobândea un statut pe care înainte nu îl avea.

Chiar și hirotonirea unui preot este o formă de inițiere religioasă, în sensul larg al termenului. În Biserica Ortodoxă, episcopul își pune mâinile asupra celui care urmează să devină preot și rostește rugăciunile consacrate momentului. Potrivit credinței creștine, prin acest ritual, noul preot primește harul Duhului Sfânt necesar slujirii sale.

Observăm deja două dimensiuni ale inițierii: una socială, prin care omul primește un statut recunoscut de comunitate, și una spirituală, prin care tradiția afirmă că acesta primește ceva ce nu poate fi observat direct.

În lumea New Age în care am intrat eu, inițierea căpătase un sens foarte concret. Maestrul pretindea că poate deschide canale energetice, activa capacități latente, ridica vibrația sau conecta cursantul la o anumită energie universală.

În Reiki, această procedură era numită *attunement*, adică acordaj energetic. Printr-un ritual cu gesturi și simboluri, maestrul ar fi transmis cursantului capacitatea de a canaliza energia Reiki. După aceea, cursantul putea practica la nivelul pentru care fusese inițiat.

Eu, pe vremea aceea, credeam că inițierea producea exact transformarea energetică pe care o promitea maestrul.

La un moment dat, într-un weekend de toamnă, stăteam așezat pe un scaun, cu ochii închiși, în livingul unui apartament, în timp ce cineva sufla spre ceafa mea și desena simboluri invizibile în aer, pretinzând că îmi deschide „canalele energetice”. La final, am primit titlul de Maestru, scris pe un carton A4 care ținea loc de diplomă și care mi-a fost înmânat cu toată solemnitatea momentului. Gândiți-vă puțin la absurdul situației. Energia Universală — forța despre care ni se spunea că străbate întreaga existență — avea nevoie de o taxă de curs, de un ritual într-un living și de o diplomă A4 ca să poată curge prin palmele mele? Ajunsesem în secretariatul oficial al Universului.

În lumea inițierilor spirituale, sacrul și profanul conviețuiesc într-o armonie aproape perfectă.

Sacrul este etern. Profanul se facturează.

În primele luni după intrarea în lumea ezoterică, am participat la un workshop de inițieri prin meditație. Era ceva diferit de ceea ce învățasem până atunci. Nu exista un maestru în carne și oase care să deseneze simboluri în aer sau să-ți sufle în ceafă. Îți primeai inițierea direct de la Sursă, în funcție de ce considera un Maestru Ascensionat că aveai nevoie. Un fel de „nivel următor". Dispăruse intermediarul de lângă scaun, dar rămăsese facilitatoarea care conducea meditația.

Prima temă era întâlnirea cu propriul ghid de lumină și cu Maestrul Ascensionat. Pentru asta urma să mergem pe planeta Sirius, într-un mare templu. Vocea facilitatoarei ne conducea într-o sală unde trebuia să întâlnim diverse entități. Aveam de așteptat să se apropie cineva, să ne spună ceva sau să ne ofere o inițiere.

Era prima mea experiență cu meditația ghidată. Mi-am imaginat că ajunsesem într-un templu, dar în afară de o sală mare și rece n-am văzut nimic. În instrucțiuni se spunea clar că nu trebuie să ne imaginăm ceva anume, ci să lăsăm imaginile și sunetele să vină într-un mod natural, pentru că ceea ce urma să facem noi era „channeling". Asta îmi trebuia mie duminică dimineața: să umblu de nebun pe planete pustii, când afară era soare.

Facilitatoarea avea o voce clară și caldă, pe care am adormit destul de repede. Noroc că pe vremea aceea nu sforăiam. Când m-am trezit, călătoria se apropia de final. Eram îndemnați să mulțumim pentru darurile primite și să revenim în cameră. Ordonat, în ordinea numerelor de pe tricouri. A urmat momentul în care fiecare își povestea experiența. Aici am rămas cu gura căscată.

Unii descriau cu lux de amănunte o planetă cu mai multe astre solare — unii au văzut două, alții trei, probabil diferența o făcea meridianul — fiecare în alt punct al orizontului, aurore boreale și întâlniri cu personaje despre care eu abia începusem să învăț. Unul primise o inițiere de la Iisus, altul de la El Morya, altcineva de la Serapis Bey, Hilarion sau zeița Atena. Primiseră atâtea daruri spirituale, că abia le mai căraseră până pe Pământ.

Când o participantă a povestit despre cele trei astre solare, m-am întrebat de ce nu căutase o plajă sau o piscină. Eu mă uitam la ei ca o curcă plouată. Venisem cu mâna goală și mă simțeam ultima găină din curte. Țin minte că mă întrebam serios cui îi lipsea o țiglă la mansardă: mie sau celorlalți? Eram vreo cincisprezece oameni și, cum restul vorbeau atât de coerent aceeași limbă, am găsit problema la mine.

Între timp, se apropia momentul de care mă temeam: trebuia să povestesc și eu ce făcusem pe Sirius. Mă simțeam ca o loază de elev cu tema nefăcută, care urma să fie scoasă la tablă. Când mi-a venit rândul, le-am spus exact ce trăisem: un loc gol și rece, o sală mare și pustie. Am încercat și o glumă. Căutasem o cafenea, să nu stau în picioare, sau măcar un magazin de suveniruri cu ceva chinezării, ca să nu mă întorc cu mâna goală. I-am mulțumit însă

facilitatoarei pentru somnul scurt, dar binevenit, pe vocea ei. Cei din sală s-au uitat la mine la fel de mirați cum mă uitasem și eu la ei. A urmat o pauză care a venit la fix. Am invocat o pretinsă urgență și am plecat acasă.

Nu era filmul cu care începusem să mă obișnuiesc. Eu voiam un manual, indicații negru pe alb, un simbol și o procedură. Să știu ce am de făcut. Acolo, fiecare se întorcea cu alte întâlniri și alte inițieri, iar eu nu mai găseam niciun reper. Nu mă îndoiam încă de inițieri. Mă deranja că nu primisem clar instrucțiunile.

Iar aici trebuie să spun ceva care va conta în toate capitolele următoare: eu am fost sincer. Nu jucam teatru. Nu știam că „vând o poveste". Credeam în ceea ce făceam. Am crezut atât de mult în sistem, încât l-am adus și în familie. Claudiei i s-a părut și ei interesant și a devenit, la rândul ei, maestră Reiki. Spun asta ca să fie limpede cât de profund credeam în lumea aceea. Pentru mine era real.

Și m-am înșelat. Asta este una dintre ideile centrale ale cărții: sinceritatea nu demonstrează adevărul unei explicații. Poți fi bine intenționat, poți avea experiențe puternice, poți vedea efecte reale în oamenii din fața ta și totuși să greșești în privința cauzei. Și aici începe, de fapt, autopsia miracolului.

Când experiența devine dovadă

Când cineva venea la o ședință și pleca mai relaxat, pentru mine explicația era simplă: energia funcționase. Nu aveam atunci niciun motiv să mă îndoiesc de asta, pentru că vedeam efectul cu ochii mei. Numai că exista o problemă pe care aveam să o înțeleg mult mai târziu: faptul că omul se simțea mai bine nu demonstra de ce se simțea mai bine.

Oamenii nu ajung la medic sau terapeut atunci când se simt bine. Vin când durerea, anxietatea sau disperarea sunt aproape de vârf, iar multe simptome fluctuează în mod natural. O migrenă, o durere de spate, insomnia sau o stare anxioasă pot avea perioade mai bune și mai rele. Revenirea spre o stare mai obișnuită după un vârf este un fenomen foarte banal.

Dacă exact în acel vârf ai făcut o ședință și după aceea simptomele scad, este foarte ușor să legi cele două lucruri: „după asta m-am simțit mai bine, deci asta m-a făcut bine." La asta se adaugă contextul. Stai întins, într-un spațiu liniștit. Cineva îți acordă timp, te ascultă, vorbește calm cu tine și îți spune că se ocupă de problema ta. Poate există muzică, lumină plăcută, atingere sau pur și simplu sentimentul că, pentru o vreme, cineva este acolo numai pentru tine. Toate acestea pot schimba experiența subiectivă fără să fie nevoie să presupunem existența unei energii invizibile. Placebo nu înseamnă că omul „își imaginează" ceea ce simte. Așteptarea, contextul și relația pot produce efecte reale asupra felului în care este percepută durerea, anxietatea sau starea generală. Dar un efect real nu demonstrează automat explicația metafizică pe care am pus-o peste el.

Teoria care nu poate pierde

Problema devine și mai vizibilă atunci când lucrurile nu merg. Când omul se simțea mai bine, spuneam că energia a funcționat. Când nu, existau întotdeauna explicații gata pregătite: un blocaj karmic, o rezistență interioară, o curățare mai profundă, o lecție care încă nu fusese învățată. În felul acesta, sistemul nu putea pierde niciodată. Dacă mergea, era confirmat. Dacă nu mergea, tot era confirmat, doar că motivul eșecului devenea invizibil.

Aici apare întrebarea pe care mi-aș fi dorit să mi-o pun mai devreme: Ce ar trebui să se întâmple ca să accepți că te-ai înșelat? Dacă răspunsul este „nimic", atunci nu mai avem o explicație despre realitate, ci un sistem protejat de orice rezultat posibil.

Porumbelul alb

Mai există însă un mecanism care, în perioada aceea, mi se părea la fel de convingător: validarea prin coincidențe și prin reacția grupului. Îmi amintesc foarte clar o zi întreagă în care am făcut diverse acordaje unui grup de circa treizeci de oameni. La final eram deja obosiți, încărcați emoțional și complet absorbiți de atmosfera care se construise în sală. La un moment dat, oamenii au izbucnit în urale și aplauze. Eu nici măcar nu înțelesesem ce se întâmplă. Apoi am văzut că pe pervaz aterizase un porumbel alb. Pentru grup, momentul a fost interpretat instantaneu ca un semn. Nu mai era doar o pasăre care aterizase la fereastră după o zi intensă. Devenise confirmarea că ceea ce făcusem era adevărat, că inițierile au fost „primite" și că exista o validare venită din afara noastră.

Nu spun că oamenii simulau reacția, dimpotrivă. Tocmai sinceritatea reacției o făcea atât de puternică. Când treizeci de oameni din jurul tău văd un semn, devine foarte greu să mai privești aceeași scenă ca pe o simplă coincidență. Așa se construiește validarea subiectivă: nu numai din ceea ce vezi tu, ci și din felul în care grupul îți spune ce tocmai ai văzut. Ajunsesem, ca mulți oameni din asemenea sisteme, să trăiesc într-o stare de atenție permanentă la coincidențe. Un număr repetat, o întâlnire neașteptată sau un obiect apărut la momentul potrivit putea deveni mesaj.

Când începi să cauți semne peste tot, vei găsi inevitabil coincidențe. Universul nu trebuie să-ți scrie personal scenariul.

Experiența și explicația

Nu contest faptul că oamenii au experiențe puternice; le-am avut și eu. Contest saltul de la „am simțit ceva" la „știu ce a produs acel lucru".

Poți simți căldură în palme fără ca asta să demonstreze existența unei energii universale. Poți plânge într-un ritual fără ca ritualul să fi deschis un plan spiritual. Poți avea o coincidență extraordinară fără ca ea să fie un mesaj trimis special pentru tine. Experiența este reală ca experiență. Explicația rămâne o ipoteză și exact acolo trebuie să înceapă verificarea.

Cartea aceasta nu pornește de la ideea că oamenii sunt naivi sau lipsiți de inteligență. Dacă ar fi atât de simplu, eu însumi n-aș avea mare lucru de povestit.